

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W B. od sierpnia 2011 roku działała grupa osób zajmująca się organizowaniem nielegalnego przetrzutu cudzoziemców do Francji i innych krajów Europy Zachodniej. Procederem tym kierował obywatel Gruzji A. A., któremu pomagali w tym inni obywatele Gruzji tj. D. M. i D. T.. Wyszukiwali oni kierowców, którzy za odpowiednim wynagrodzeniem przewozili imigrantów z Polski do innych państw Unii Europejskiej.

A. A. i D. M. wyszukiwali wśród mieszkańców Ośrodka dla Cudzoziemców w B., bądź pośród osób składających wnioski o nadanie statusu uchodźcy osoby zainteresowane opuszczeniem terytorium Polski. Po uzgodnieniu warunków zlecali kurs jednemu ze współpracujących z nimi kierowców, który przewoził cudzoziemców do wybranego przez nich kraju, przede wszystkim do Francji, ale też do Belgii, Włoch, Hiszpanii, Niemiec i Austrii. Zazwyczaj trasa podróży wiodła przez Niemcy lub Czechy, ale w wypadku wyjazdu do Włoch zdarzały się kursy przez terytorium Republiki Słowackiej. W sumie członkowie grupy zorganizowali przekraczanie granicy Rzeczypospolitej Polskiej wbrew przepisowi art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 12 października 1990 roku o ochronie granicy państwowej (Dz. U. Nr 12 z 2009 roku poz. 67) wielu obywatelom Gruzji, Armenii i republik kaukaskich wchodzących w skład Federacji Rosyjskiej (zeznania Z. M. – k. 48-49).

W sierpniu 2011 r. A. A., D. M. i D. T. za pośrednictwem mężczyzny o imieniu M. nawiązali kontakt z T. W.. W dniu 26 sierpnia 2011 roku umówili się z nim na spotkanie przed blokiem w którym mieszka A. A. i D. M. przyjechali tam samochodem osobowym marki B., zaś D. T. i Z. Z. należącym do oskarżonej F. (...) nr rej. (...). D. T. zaproponował T. W., aby tym F. (...) przewiózł (...) do P.. T. W. zgodził się na wyjazd i wówczas Z. Z., na wypadek zatrzymania przez policję lub inne uprawnione służby, sporządziła i przekazała mu fikcyjną umowę (...), z której wynikało, iż rzekomo nabył od niej ten pojazd. Potem T. W. razem z D. T. pojechał F. (...) w pobliże dworca PKP w B., skąd zabrał młode małżeństwo z dwojgiem dzieci. Później udali się na stację paliw przy ul. (...), gdzie oczekiwało na nich jeszcze co najmniej 5 cudzoziemców. D. T. przed odjazdem wręczył T. W. 200 euro, gdyż na tyle uzgodnili jego wynagrodzenie. Zgodnie z otrzymaną instrukcją oskarżony pojechał przez Niemcy najpierw do Belgii, gdzie w L. zostawił jednego z pasażerów. Pozostali wysiedli w P. i w niewielkim miasteczku w okolicach P.. Nazajutrz po powrocie D. T. ponownie przekazał T. W. 200 euro tytułem wynagrodzenia, bowiem otrzymane wcześniej zostały wydane na koszty podróży.

W dniu 9 września 2011 roku na zlecenie tych samych osób T. W. ponownie wyruszył F. (...) z B. wioząc do Francji kolejnych 6 cudzoziemców (Mirza T., T. R., M. M., Mimoza T., K. A. i J. T.). Następnego dnia rano zaraz po przekroczeniu polsko-niemieckiej granicy w Ś. zostali zatrzymani przez niemiecką policję. Ponieważ cudzoziemcy, zgodnie z wcześniej ustaloną wersją twierdzili, iż zostali zabrani „na stopa” z okolic W., T. W. został zwolniony, a postępowanie karne umorzone (wyjaśnienia T. W. – k. 992-996, wyjaśnienia Z. Z. – k. 1421-1423, informacja od oficera policji niemieckiej – k. 732, materiały nadesłane przez stronę niemiecką – k. 785-929)

We wrześniu 2011 r. S. S. za pośrednictwem znajomego o imieniu M. poznał D. T., który zaproponował mu, by zawiózł do Włoch i Hiszpanii jego znajomych. Na ten cel miał dać mu 1 600 euro, z czego 300 euro miało stanowić jego zarobek. Po poczynieniu niezbędnych przygotowań S. S. zatelefonował do D. T. pod podany mu wcześniej numer telefonu informując go, iż jest gotowy do wyjazdu. Wówczas umówili się na spotkanie. W dniu 16 września 2011 roku D. T., A. A. i D. M. przywieźli w umówione miejsce mężczyznę oraz kobietę z dwojgiem dzieci. S. S. otrzymał 800 euro i wraz z pasażerami wyruszył do Włoch przez przejście graniczne w C.. W B. lub B. wysiadł mężczyzna, zaś kobietę z dziećmi S. S. zawiózł do Hiszpanii, do B.. Tam otrzymał od niej drugą połowę obiecaną kwotę. Z wyjazdu tego jako zarobek pozostała mu kwota 300 euro. Po powrocie zatelefonował do D. T. i otrzymał propozycję kolejnego wyjazdu. W dniu 23 września 2011 roku S. S. wyruszył przez Włochy do Francji z czwórką nielegalnych imigrantów. D. T. przed rozpoczęciem podróży wręczył mu 1 200 euro oraz ostrzegł, by nie jechał przez Niemcy, gdyż w S. istnieje duże niebezpieczeństwo natknięcia się na patrol policyjny. S. S. zdecydował się na podróż przez Czechy i Austrię. W W.

pozostawił jedną z wiezionych pasażerek, a z pozostałymi ruszył w kierunku granicy włosko-francuskiej. Zaraz po jej przekroczeniu zatrzymani zostali przez policję francuską, a po przesłuchaniu zwolnieni. Wszystkie otrzymane od D. T. pieniądze oskarżony przeznaczył na paliwo i opłaty autostradowe (wyjaśnienia S. S. – k. 1009-1013)

W. Z. pracował w B. jako taksówkarz. W połowie września 2011 roku przypadkowo poznał dwóch cudzoziemców. Jednym z nich był A. A.. Przedstawił on W. Z. propozycję przewożenia na zachód uchodźców. zaproponował mu 800 lub 1 000 euro za kurs w zależności od liczby przejechanych kilometrów i ilości przewiezionych osób. Oskarżony wyraził zainteresowanie ofertą i wymienili się numerami telefonów. Po upływie kilku dni A. A. zadzwonił do W. Z. z propozycją wyjazdu do Francji. 20 września 2011 r. W. Z. odebrał w ustalonym miejscu 4 imigrantów z krajów kaukaskich i swoim samochodem marki V. (...) nr rej. (...) pojechał z nimi do Francji. Po przekroczeniu granicy polsko-niemieckiej w Ś. przez Niemcy i Belgię udał się do P., gdzie w pobliżu wieży E. pozostawił wiezionych cudzoziemców. Na kursie tym zarobił około 250 euro. Po kilku dniach otrzymał od A. A. propozycję kolejnego wyjazdu. W dniu 27 września 2011 roku wyjechał do Francji wioząc siedmioro obywateli Gruzji tj. T. A., S. A., S. K., Alexandra G., A. G., Z. G. i J. G.. O godzinie 22-ej zatrzymali ich niemieccy policjanci w okolicach miejscowości L. i przekazali Nadodrzańskiemu Oddziałowi Straży Granicznej. Ponieważ cudzoziemcy wyjaśnili, że wioził ich przypadkowy taksówkarz, a granicę przejechali przypadkowo, postępowanie przygotowawcze umorzono. Po ujawnieniu nowych okoliczności zostało ono podjęte na nowo. W. Z. nie uzyskał z tego kursu żadnych korzyści (zeznania S. K. – k. 56-57, zeznania A. G. k. 32-33, zeznania S. A. – k. 40#41, wyjaśnienia W. Z. – k. 587-590, 1378-1380).

Jesienią 2011 r. B. C. otrzymał od A. A. i D. M. propozycję przewożenia imigrantów do Europy Zachodniej. W dniu 30 września 2011 roku miał miejsce pierwszy kurs, którym przewiózł do Austrii co najmniej trzech imigrantów. Ponieważ B. C. nie miał doświadczenia w poruszaniu się po drogach Zachodniej Europy, zabrał ze sobą drugiego kierowcę – J. K.. W ramach współpracy z A. A. i D. M. B. C. i J. K. odbyli wspólnie jeszcze 3 kursy: 19 października 2011 roku do Belgii, 28 października 2011 roku do Francji i 24 grudnia 2011 roku do Francji za każdym razem przewoząc co najmniej 3 imigrantów. Na każdym zleceniu B. C. zarabiał co najmniej 200 euro, J. K. otrzymywał zaś 1 000 zł.

Na zlecenie A. A. i D. M. B. C. kilkakrotnie przewoził imigrantów także sam, a siedmiokrotnie wraz z M. Z.. W dniu 10 lutego 2012 r. B. C. zostali zatrzymani przez niemiecką policję. Wyrokiem Sądu Rejonowego we Frankfurcie n/O. z 7 sierpnia 2012 roku w sprawie 220 Js (...) B. C. i M. Z. skazani zostali na kary po 2 lata pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby 3 lat.

J. K. zatrzymano w dniu 28 grudnia 2011 roku w J.. Użyczonym mu przez M. B. samochodem marki V. (...) nr rej. (...) przewoził wówczas do Francji na zlecenie A. A. obywateli Gruzji: Z. U., G. U., E. U., R. U. i M. U.. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z 4 kwietnia 2012 roku w sprawie II K 225/12 J. K. skazany został za to przestępstwo wyczerpujące dyspozycję art. 18 § 3 kk w zw. z art. 264 § 2 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby 2 lat, grzywnę w rozmiarze 30 stawek po 20 zł każda. Orzeczone także wobec niego przepadek korzyści majątkowej (wyjaśnienia B. C. – k. 605-609, 717-718, 722-724, wyjaśnienia J. K. – k. 710-713, 717-718, zeznania R. U. – k. 13-15, zeznania E. U. – k. 21-23, wyrok Sądu Rejonowego w Zgorzelcu – k. 370).

W ramach współpracy z D. M. i A. A. osiem razy przewoził imigrantów T. K.. Pierwszy wyjazd miał miejsce 8 października 2011 roku do Włoch. Kolejne wyjazdy to: 15 października 2011 roku do Francji, 6 listopada 2011 roku do Włoch, 14 listopada 2011 roku do Francji, 31 stycznia 2012 roku do Francji, 14 lutego 2012 roku do Niemiec i 14 kwietnia 2012 roku do Francji. Ostatni wyjazd, w dniu 19 kwietnia 2012 roku zakończył się zatrzymaniem na terytorium Czech oskarżonego i jadących z nim obywateli Gruzji I. M., G. M. i Mariny R.. Nakazem karnym z 30 kwietnia 2012 roku w sprawie 2T (...) Sąd Powiatowy w N. skazał za to T. K. na 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby półtora roku.

T. K. zabierał zazwyczaj po 4 cudzoziemców, za wyjątkiem wyjazdu do Francji w dniu 15 października 2011 roku i do Włoch w dniu 6 listopada 2011 roku, kiedy to jechało z nim po 3 osoby. Przed wyruszeniem w trasę A. A. wręczał mu 800-1.200 euro, z czego znaczną część pochłaniały wydatki na paliwo i opłaty drogowe. Według szacunków

oskarżonego osiągnął on z tego procederu łączne korzyści w postaci ok. 1.000 euro (wyjaśnienia T. K. – k. 1031-1034, 1648-1650, materiały nadesłane przez prokuraturę czeską – k. 1035-1114).

S. C. poznał A. A. i D. M., gdyż byli zainteresowani wynajęciem jego mieszkania. Do zawarcia umowy najmu nie doszło, ale S. C. otrzymał od nich propozycję przewożenia uchodźców z B. do Francji. Po doprecyzowaniu warunków w dniu 16 października 2011 roku S. C. odebrał od zleceniodawców 6 cudzoziemców, których przez Niemcy przewiózł do P. busem należącym do żony. Otrzymał za to 1 400 euro. 11 listopada 2011 roku wyruszył z czworgiem Gruzinów do Francji. Tym razem jechał swoją taksówką marki O. (...) nr rej. (...). Obrął trasę przez Czechy, Austrię i Włochy. Po przejechaniu granicy włosko-francuskiej skontrolował ich patrol francuskiej żandarmerii. Funkcjonariusze zatrzymali imigrantów, a S. C. zwolnili po upewnieniu się, że jest taksówkarzem. W dniu 14 listopada 2011 roku oskarżony na zlecenie tych samych osób zabrał z B. kolejnych 4 cudzoziemców. Pojechał przez Niemcy, Holandię i Belgię, gdzie pozostawił jedną osobę. Pozostałe 3 zawiózł do centrum P.. Od pasażerów dostał 1 200 euro jako swoje wynagrodzenie. Czwarty wyjazd S. C. w dniu 27 listopada 2011 roku zakończył się jego tymczasowym aresztowaniem w Niemczech. Przewoził wówczas przez terytorium Niemiec 11 cudzoziemców, w tym troje obywateli Gruzji: G. N., E. G. i Nika N., którzy w ramach procedury (...) w dniu 21 grudnia 2013 roku przekazani zostali stronie polskiej. Wyrokiem sądu w W. z 5 kwietnia 2012 roku w sprawie 24 Js (...) za przestępstwo z § 25 i inne niemieckiego kodeksu karnego S. C. został skazany na rok i 2 miesiące pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby 3 lat.

D. M. zaproponował przewożenie obcokrajowców także Ł. C., który wspólnie z W. K. wziął udział w czterech wyjazdach zorganizowanych przez D. M. i A. A.. Wykonali oni dwa kursy do Francji w dniach: 25 listopada 2011 roku i 2 grudnia 2011 roku oraz jeden do Włoch w dniu 4 stycznia 2012 roku, za każdym razem zabierając 4 cudzoziemców. Ł. C. z pierwszego wyjazdu nie odniósł żadnych korzyści, zaś za dwa kolejne zleceniodawcy zapłacili mu po 300 zł. W. K. nie otrzymał żadnego wynagrodzenia, bowiem satysfakcjonowała go darmowa podróż do Francji, gdzie zostawał do pracy w winnicach. Ostatni wyjazd miał miejsce w dniu 12 stycznia 2012 roku. Wioząc wówczas do Francji kolejnych 7 imigrantów (obywateli Armenii: E. U., S. U., A. U., R. U., A. U., A. U. i V. A.) obaj zostali zatrzymani w Niemczech przez policję. Wyrokiem sądu w Saarbrücken z 15 maja 2012 roku w sprawie 11 Js 62/12 za przestępstwo z § 25 i inne niemieckiego kodeksu karnego skazani zostali na kary po roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby 3 lat (wyjaśnienia Ł. C. – k. 1130-1134, 1472, wyjaśnienia W. K. – k. 1391-1393, informacja z (...) – k. 58, materiały nadesłane przez prokuraturę niemiecką – k. 1532-1643).

Osobą trudniącą się przewożeniem uchodźców z Polski do państw Europy Zachodniej był także M. B.. W dniach 18 października 2011 roku i 16 listopada 2011 roku przewiózł do Francji po dwoje cudzoziemców inkasując za każdy kurs po 200 euro. W nocy z 24 grudnia na 25 grudnia 2011 roku funkcjonariusze SG z (...) w Ś. zatrzymali do kontroli drogowej samochód marki J. nr rej. (...) kierowany przez M. B.. Przewoził on dwoje obywateli Rosji narodowości czeczeńskiej Y. K. i M. K. nie posiadających dokumentów uprawniających do przekroczenia granicy RP. Za czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 264 § 2 kk Sąd Rejonowy w Słubicach wyrokiem z 5 czerwca 2012 roku w sprawie II 437/12 wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby 2 lat i 100 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda stawka.

28 grudnia 2011 roku M. B. udzielił J. K. pomocy w przewiezieniu do Francji obywateli Gruzji: Z. U., G. U., E. U., R. U., M. U. w ten sposób, że wypożyczył mu swój samochód osobowy marki V. (...) nr rej. (...). J. K. poinformował M. B., że samochód potrzebny mu będzie do przewiezienia imigrantów (wyjaśnienia M. B. – k. 1372-1375, materiały ze sprawy 2 Ds 1482/11/Sp(c) Prokuratury Rejonowej w Słubicach – k. 63-110, zeznania M. K. – k. 630-631, zeznania Y. K. – k. 632-633).

D. T. (k. 1435-1437) przyznał się do dokonania zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, iż na prośbę znajomych nawiązywał kontakty z osobami, które później przewoziły imigrantów na zachód Europy. Stwierdził, iż nie odniósł z tego żadnych korzyści i żałuje, że uczestniczył w tym procederze.

Wniósł o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzenie za czyn z art. 258 § 1 kk kary roku pozbawienia wolności, za czyn z art. 264 § 3 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk kary roku i sześciu miesięcy

pozbawienia wolności i grzywny w rozmiarze 200 stawek dziennych po 10 zł każda, zaś jako kary łącznej – kary dwóch lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres lat czterech.

T. K. (k. 1031-1034, 1648-1650) przyznał się do dokonania zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, iż jesienią 2011 poznał mężczyznę o imieniu A., któremu pomógł w wynajęciu mieszkania, a potem Gruzina o imieniu D.. Podczas jednego ze spotkań A. zaproponował mu wyjazd do P. celem zawiezienia tam imigrantów z K. oferując 1 200 euro za kurs. Zgodził się na tę propozycję, ponieważ nie miał stałej pracy.

Za pierwszym razem przewiózł 4 mężczyzn, których w umówione miejsce przyprowadzili A. i D.. Potem były kolejne wyjazdy do Francji, Włoch i Niemiec. W sumie było ich osiem, przy czym podczas ostatniego wyjazdu został zatrzymany przez Policję. Za każdym razem przewoził 3 lub 4 imigrantów. Wyjazdy te organizował A., któremu czasem towarzyszył D.. Na okazanych zdjęciach oskarżony rozpoznał A. A. i D. M.. T. K. wyjaśnił, iż łącznie zarobił na tym procederze 1 000 euro.

Oskarżony wniósł o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania rozprawy i wymierzenie mu za czyn z art. 258 § 1 kk kary roku pozbawienia wolności, za czyn z art. 264 § 3 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk kary roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych po 10 zł każda, przypadku równowartości korzyści majątkowej, zaś jako kary łącznej – kary roku i ośmiu miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres lat trzech.

B. C. (k. 605-609, 717-718, 722-724) przyznał się do dokonania zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, iż jesienią 2011 r. poznał dwóch cudzoziemców: A. A. i D. M., którzy zaproponowali mu, by przewiózł do Francji uchodźców. Zgodził się na tę propozycję, ponieważ nie miał stałej pracy.

Pierwszy wyjazd z imigrantami był do P., potem były kolejne wyjazdy, przy czym w kilku z nich uczestniczył M. Z., a w kilku innych J. K.. Za kurs zarabiał 200-350 euro.

Oskarżony wyjaśnił, iż na trasie do Niemiec został zatrzymany wraz z M. Z., a następnie tymczasowo aresztowany. Wymierzono mu karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

B. C. wniósł o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania rozprawy i wymierzenie mu za czyn z art. 258 § 1 kk kary roku pozbawienia wolności, za czyn z art. 264 § 3 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk kary roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, 100 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda, przypadku równowartości korzyści majątkowej, zaś jako kary łącznej – kary roku i ośmiu miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres lat trzech (k. 1653).

J. K. (k. 710-713, 717-718) przyznał się do dokonania zarzucanych mu czynów i wyjaśnił, iż B. C. zaproponował mu przewożenie Gruzinów z ośrodka dla cudzoziemców w B. na zachód Europy. Szczegóły wyjazdów uzgadniał B. C. z dwoma Gruzinami bądź O.. W sumie razem z B. C. przewoził imigrantów 5 razy. Za każdy wyjazd dostawał 1 000 zł.

J. K. wniósł o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania rozprawy i wymierzenie mu za czyn z art. 258 § 1 kk kary roku pozbawienia wolności, za czyn z art. 264 § 3 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk kary 2 lat pozbawienia wolności, 100 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda, przypadku równowartości korzyści majątkowej, zaś jako kary łącznej – kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres lat sześciu.

L. C. (k. 1130-134, 1472) przyznał się do dokonania zarzucanych mu czynów i wyjaśnił, iż mężczyzna o imieniu D., którego przypadkowo poznał na ulicy zaproponował mu przewiezienie swoich znajomych do P.. Wyjazd ten zorganizował D. i drugi mężczyzna o imieniu A.. Na okazanych zdjęciach rozpoznał tych mężczyzn jako A. A. i D. M.. Na wyjeździe tym nie zarobił żadnych pieniędzy, dlatego przystał na propozycję D., aby przewieźć kolejne osoby. Przewiózł wówczas 4 osoby do P. i otrzymał za to od D. 300 zł. Kolejny wyjazd miał miejsce do M.. Przewiózł wówczas 4 osoby i otrzymał za to od również 300 zł. Za każdym razem jeździł razem z W. K.. Ostatni wyjazd był do P.. Zostali wtedy razem z W. K. zatrzymani na terenie Niemiec i tymczasowo aresztowani, a następnie skazani przez niemiecki sąd.

Ł. C. wniósł o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania rozprawy i wymierzenie mu za czyn z art. 258 § 1 kk kary 9 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 264 § 3 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk kary roku pozbawienia wolności, 100 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda, przypadku równowartości korzyści majątkowej, zaś jako kary łącznej – kary roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres lat trzech (k. 1644).

W. K. (k. 1391-1393, 1472) przyznał się do dokonania zarzucanych mu czynów i wyjaśnił, iż razem z Ł. C. czterokrotnie przewoził cudzoziemców do Francji. Wszystkimi rozliczeniami zajmował się C. i to on kontaktował się ze zleceniodawcami. W trakcie ostatniego wyjazdu zostali zatrzymani na terenie Niemiec, a następnie skazani wyrokiem niemieckiego sądu. Oskarżony wyjaśnił, iż nie odniósł z tych wyjazdów żadnych korzyści majątkowych.

W. K. wniósł o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania rozprawy i wymierzenie mu za czyn z art. 258 § 1 kk kary 8 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 264 § 3 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk kary roku pozbawienia wolności, 100 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda stawka, zaś jako kary łącznej – kary roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący trzy lata.

W. Z. (k. 587-590, 1378-1380) przyznał się do dokonania zarzucanych mu czynów i wyjaśnił, że przypadkowo spotkał dwóch mężczyzn, z których jeden to A. A.. Mężczyźni ci zaproponowali mu przewóz uchodźców na Zachód. Za pierwszym razem przewiózł do Francji pięć osób, za drugim razem, gdy przewoził do Francji 7 osób został zatrzymany na przejściu polsko-niemieckim.

W. Z. wniósł o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania rozprawy i wymierzenie mu za czyn z art. 258 § 1 kk kary 8 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 264 § 3 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk kary 10 miesięcy pozbawienia wolności, 100 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda stawka, przypadku równowartości korzyści majątkowej, zaś jako kary łącznej – kary roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres lat trzech.

S. C. (k. 568-572) przyznał się do dokonania zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, iż jesienią 2011 r. za pośrednictwem kolegi poznał dwóch cudzoziemców o imionach (...) i (...), którzy zaproponowali mu przewóz imigrantów do Francji. Na okazanych zdjęciach rozpoznał tych mężczyzn jako D. M. i A. A.. Pierwszy wyjazd miał miejsce w październiku 2011 r. Przewiózł wówczas 6 osób i otrzymał za to łącznie 1 400 euro. Kolejny wyjazd był nieudany, ponieważ został zatrzymany przez francuską żandarmerię. Potem ponownie pojechał do Francji, przewożąc 4 pasażerów i otrzymał za to 1 200 euro. Podczas ostatniego wyjazdu został zatrzymany na przejściu czesko-niemieckim i tymczasowo aresztowany, a następnie skazany przez niemiecki sąd.

S. C. wniósł o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania rozprawy i wymierzenie mu za czyn z art. 258 § 1 kk kary 8 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 264 § 3 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk kary 10 miesięcy pozbawienia wolności, 100 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda stawka, przypadku równowartości korzyści majątkowej, zaś jako kary łącznej – kary roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres lat trzech (k. 1652).

T. W. (k. 992-996) nie przyznał się do dokonania zarzucanych mu czynów i wyjaśnił, iż za pośrednictwem znajomego o imieniu M. spotkał się z osobami, które na zdjęciach rozpoznał jako A. A., D. T., D. M. i Z. Z.. Podczas wspólnej rozmowy D. zaproponował mu przewiezienie „ruskich” do P. busem marki F., którym przyjechała Z. Z.. T. W. wyjaśnił, iż Z. Z. przekazała mu fikcyjną umowę kupna-sprzedaży, z której wynikało, iż nabył tego busa. Następnie zabrał 10 bądź 11 pasażerów, z którymi rozmawiał po rosyjsku i zawiózł ich zgodnie z umową do P., przy czym niektórzy wysiedli wcześniej. Otrzymał za to 200 euro. Po kilku dniach D. zatelefonował ponownie proponując kolejny wyjazd do P.. Zabrał wówczas 6 osób. Na terenie Niemiec zostali jednak zatrzymani przez policję. Potem otrzymał z Niemiec pismo o umorzeniu sprawy.

T. W. wniósł o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania rozprawy i wymierzenie mu za czyn z art. 258 § 1 kk kary 8 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 264 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk kary 10 miesięcy pozbawienia wolności, 100 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda stawka, przypadku równowartości korzyści majątkowej, zaś jako kary łącznej – kary roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres lat trzech (k. 1645).

S. S. (k. 1009-1013) przyznał się do dokonania zarzucanych mu czynów i wyjaśnił, że za pośrednictwem znajomego poznał mężczyznę o imieniu D., którego na okazanych mu zdjęciach rozpoznał jako D. T.. Wyjaśnił, że mężczyzna ten zaproponował mu, by przewiózł ludzi do pracy na Zachód. Potem umówili się na spotkanie, w którym uczestniczyło jeszcze dwóch mężczyzn, których na okazanych mu zdjęciach rozpoznał jako A. A. i D. M.. Oskarżony domyślił się wówczas, że mogą to być nielegalni imigranci, jednak zdecydował się zrealizować zlecenie. Za kurs ten zarobił 300 euro. Potem ponownie skontaktował się z D. i umówił się na następny kurs, mimo, że „wiedział kogo wiozł”. Na terenie Francji został zatrzymany i po przesłuchaniu w charakterze podejrzanego zwolniony.

P. S. wniósł o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania rozprawy i wymierzenie mu za czyn z art. 258 § 1 kk kary 8 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 264 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk kary 10 miesięcy pozbawienia wolności, grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 10 zł każda stawka, przypadku równowartości korzyści majątkowej, zaś jako kary łącznej – kary roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres lat trzech (k. 1651).

M. B. (k. 1372-1375) przyznał się do dokonania zarzucanych mu czynów i wyjaśnił, że dwukrotnie na prośbę znajomych Czechenów przewoził cudzoziemców, jego zdaniem pochodzących z K., raz do Belgii, zaś drugi raz do P.. Za każdym razem dostał za to 200 euro. Gdy trzeci raz przewoził Gruzynów do B. został zatrzymany przez Straż Graniczną w Ś., a potem prawomocnie skazany. Przyznał także, iż pożyczał samochód J. K. i wiedział, że ma on nim przewieźć na Zachód imigrantów.

M. B. wniósł o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania rozprawy i wymierzenie mu za czyn z art. 258 § 1 kk kary roku pozbawienia wolności, za czyn z art. 264 § 3 kk i art. 18 § 3 kk w zw. z art. 264 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk kary roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 10 zł każda stawka, przypadku równowartości korzyści majątkowej, zaś jako kary łącznej – kary roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres czterech lat.

Z. Z. (k. 1421-1423) przyznała się do dokonania zarzucanych jej czynów. Odmówiła składania wyjaśnień i dodała, że szczerze żałuje tego, co się stało. Wniosła o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania rozprawy i wymierzenie jej za czyn z art. 258 § 1 kk kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 264 § 3 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk kary 8 miesięcy pozbawienia wolności, grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 10 zł każda stawka, zaś jako kary łącznej – kary roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres lat trzech.

Oskarżeni, za wyjątkiem T. W. przyznali się do dokonania zarzucanych im czynów i złożyli wyjaśnienia, które Sąd obdarzył wiarą. Wyjaśnienia te zostały bowiem potwierdzone zgromadzonymi w sprawie dowodami, w tym zeznaniami świadków, wynikami analiz kryminalnych oraz materiałami nadesłanymi przez niemieckie, francuskie i czeskie organy procesowe.

T. W. nie przyznał się wprawdzie do dokonania zarzucanych mu czynów, ale złożył obszernie wyjaśnienia, w których szczegółowo opisał przebieg zdarzeń. Rozpoznał także A. A., D. T., D. M. i Z. Z. jako osoby uczestniczące w przewożeniu nielegalnych imigrantów na zachód Europy. Sąd dał w pełni wiarę tym wyjaśnieniom, brak jest bowiem jakichkolwiek podstaw, by je kwestionować.

Sąd dał także wiarę zeznaniom świadków: Z. U. – k. 13-15, E. U. – k. 21-23, Alexandra G. – k. 32-33, S. A. – k. 40-41, Z. M. – k. 48-49, S. K. – k. 56-57, T. A. – k. 625-626, M. K. – k. 630-631, Y. K. – k. 632-633, A. W. (1) – k. 745-746,

A. W. (2) – k. 747-748, J. I. – k. 750-752, 757-758, Z. C. – k. 755-756, A. N. – k. 765-766, M. Z. – k. 1441-1442. Są one logiczne i korespondują z wyjaśnieniami oskarżonych.

Do kontaktów ze sobą oskarżeni używali telefonów komórkowych o następujących numerach (...):

- A. A.: 889 392 925; 510 184 397; 510 184 396; 518 277 005; 512 795 883;
- D. M.: 889 438 635; 880 056 227;
- D. T.: 609 888 918; 665 949 226;
- J. K.: 787 501 872;
- T. K.: 501 240 017;
- B. C.: 518 876 707;
- Ł. C.: 516 695 014;
- W. Z.: 502 025 912;
- S. C.: 500 148 295 ;
- T. W.: 517 287 792;
- S. S.: 511 739 005; 600 319 281;
- M. B.; 514 486 288;
- Z. Z.: 727 694 784; 609 521 322.

W ramach przeprowadzonych analiz kryminalnych opracowano wykazy i schematy połączeń telefonicznych obrazujących wzajemne powiązania oskarżonych oraz opierając się na logowaniach poszczególnych terminali w stacjach bazowych ((...)) sieci telefonii komórkowych zrekonstruowano trasy przejazdów. Wyjaśnienia oskarżonych, w których opisali okoliczności poszczególnych wyjazdów, zeznania świadków, jak też dołączone materiały z innych postępowań karnych w pełni korespondują z wnioskami z tychże analiz (k. 135-306, 376-434, 931-979). Zgromadzone dowody wzajemnie się uzupełniają i pozwalają na ustalenie, że oskarżeni wraz z A. A. i D. M. tworzyli zorganizowaną grupę przestępczą mającą na celu popełnianie przestępstw polegających na organizowaniu obywatelom Gruzji, Armenii republik kaukaskich wchodzących w skład Federacji Rosyjskiej przekraczania wbrew przepisom granicy Rzeczypospolitej Polskiej z Republiką Federalną Niemiec, Republiką Czeską i Republiką Słowacką. Ich zachowanie cechowało się bowiem wspólnym porozumieniem, planowaniem poszczególnych czynów jednostkowych, akceptacją celów, podziałem ról, skoordynowanym sposobem działania, a więc przymiotami decydującymi o uznaniu ich za taką właśnie grupę w rozumieniu art. 258 § 1 kk (zob. wyrok SA w Krakowie z 5.06.2002 roku w sprawie II AKa 123/02; KZS 2002/7-8/46). Zasadnym jest zatem przyjęcie, iż wszyscy oskarżeni swoim zachowaniem wyczerпали dyspozycję art. 258 § 1 kk. W ramach grupy, w różnych konfiguracjach osobowych, oskarżeni organizowali cudzoziemcom przekraczanie granicy Rzeczypospolitej Polskiej wbrew przepisowi art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 12 października 1990 roku o ochronie granicy państwowej (Dz. U. Nr 12 z 2009 roku poz. 67), czym wyczerпали znamiona występku z art. 264 § 3 kk.

Z. Z. i M. B. dostarczając bezpośrednim wykonawcom samochodów użytych do popełnienia przestępstw (Z. Z. T. W., zaś M. B. J. K.) dopuścili się pomocnictwa spenalizowanego w art. 18 § 3 kk w zw. z art. 264 § 3 kk.

D. T., W. Z., S. S. i Z. Z. nie byli dotychczas karani. Pozostali oskarżeni figurują w K. jako osoby karane:

- J. K. czterokrotnie, w tym ostatnio wyrokiem Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej z 2 października 2012 roku w sprawie II K 770/12 za przestępstwo z art. 209 § 1 kk na rok pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby 3 lat;
- T. K. czterokrotnie, w tym ostatnio wyrokiem Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej z 6 grudnia 2012 roku w sprawie II K 857/12 za przestępstwo z art. 209 § 1 kk na rok pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby 2 lat;
- B. C. wyrokiem Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim z dnia 29 marca 2011 roku w sprawie II K 2088/09 z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 197 § 1 kk na 2 lata pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby 4 lat i grzywnę w wysokości 150 stawek dziennych po 40 zł każda stawka;
- Ł. C. dwukrotnie, w tym ostatnio wyrokiem Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej z 29 stycznia 2013 roku w sprawie II K 3/13 za przestępstwo z art. 178a § 1 kk na 6 miesięcy ograniczenia wolności;
- W. K. wyrokiem sądu w Saarbrücken z 15 maja 2012 roku w sprawie 11 Js 62/12 za przestępstwo z § 25 i inne niemieckiego kodeksu karnego na rok pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby 3 lat;
- S. C. wyrokiem sądu w W. z 5 kwietnia 2012 roku w sprawie 24 Js (...) za przestępstwo z § 25 i inne niemieckiego kodeksu karnego na rok i 2 miesiące pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby 3 lat;
- T. W. wyrokiem Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej z 15 września 2009 roku w sprawie II K 700/07 za przestępstwo z art. 156 § 1 pkt 2 kk na 2 lata pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby 5 lat;
- M. B. czterokrotnie, w tym ostatnio wyrokiem Sądu Rejonowego w Słubicach z 5 czerwca 2012 roku w sprawie II K 437/12 za przestępstwo z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 264 § 2 kk na 3 miesiące pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby 2 lat.

Prokurator złożył wniosek o wydanie wyroku w trybie art. 335 § 1 kpk i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonymi kar bez przeprowadzania rozprawy. Sąd uznał, iż wniosek ten jest zasadny, bowiem okoliczności popełnienia przestępstw przez oskarżonych nie budzą wątpliwości, a postawa każdego z nich wskazuje, że cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzania rozprawy.

Uzgodnione kary pozbawienia wolności i grzywny są adekwatne do stopnia ich winy a także stopnia społecznego niebezpieczeństwa przypisanych oskarżonym czynów, uwzględniają ich rolę w popełnianiu poszczególnych przestępstw, a także dotychczasową karalność, ich sytuację rodzinną i majątkową i rozmiar osiągniętych korzyści. Ponieważ oskarżeni przyznali się do zarzucanych im czynów i złożyli wyjaśnienia opisujące ich udział w przestępstwie, a także mając na uwadze ich dotychczasowy sposób życia i pobudki, którymi się kierowali (chcieli zapewnić sobie i rodzinom środki utrzymania) Sąd uznał, iż zasadnym jest także warunkowe zawieszenie wykonania wymierzonych im kar pozbawienia wolności.

Zgodnie z art. 45 § 1 kk Sąd orzekł przepadek równowartości osiągniętych przez nich korzyści majątkowych.

Zawieszając oskarżonym wykonanie orzeczonych kar pozbawienia wolności Sąd omyłkowo nie oddał oskarżonych pod dozór kuratora mimo, iż zgodnie z art. 73 § 2 kk i art. 65 § 1 i § 2 kk było to obligatoryjne.

Zdaniem Sądu tak ukształtowany wymiar kar jest słuszny w odczuciu społecznym, spełni tym samym wymogi prewencji generalnej. Ponadto wynika z postulatów prewencji specjalnej, gdyż stanowi zasłużoną dolegliwość, jaka spotyka sprawcę za naruszenie pozostających pod ochroną prawa dóbr. Przedmiotowy wyrok winien w sposób prawidłowy wpłynąć na proces resocjalizacji oskarżonych, wzmocnić w nich poczucie odpowiedzialności za własne

postępowanie, a zarazem stanowić przestrożę dla innych, że tego typu zachowanie nie może być pobłaźliwie traktowane przez wymiar sprawiedliwości.

Uznając, że uiszczenie kosztów sądowych, ze względu na sytuację materialną oskarżonych byłoby zbyt uciążliwe, Sąd na podstawie art. 624 § 1 kpk, zwolnił ich od obowiązku ich ponoszenia.